

ஊண்-பெண் சம உரிமை ஊண்-பெண் சம உரிமை ஊண்-பெண் சம உரிமை

ஊண்-பெண் சம உரிமை **B.E.**, ஊண்-பெண் சம உரிமை

இவ்வூலகில் ஊண் பெண் என பிறப்பு வறூபாடூ இயற்கயாக நிகழும் நிகழ்வூ. ஓரூ ஊண் வலேகைக்கு சலெல்லும் போதூ தான பல்வறூ பிரச்சனகையையும், இன்னல்கையையும் சந்திக் கிறான்.

ஊனால பெண் என்பவள் பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே பல பிரச்சனகையையும், இன்னல்கையையும் சந்திக் கிறாள். ஊண், பெண் இருவரூமடே மனிதர்கள் தான.

ஊனால ஓரூ பெண்ணிற்கு மட்டும் ஏன் இத்தனகை இடற்பாடூகள்? ஓரூ பெண் தனக்கு ஊணுக்கு நிகராக சம உரிமை வணேட்டும் என்றூ போராடும் காலம் இது.

ஊனால இன்றும் பெண் என்றால் சூமகை என்கிற மனபோபாவம் தான உள்ளது. பெண்கள் தங்களது ஓவ்வொரூ பரூவ மாறுதல்களூக்கும் ஓவ்வொரூ பிரச்சனகைகை சந்திக் கிறார்கள்.

ஊண்-பெண் சம உரிமை ஊண்-பெண் சம உரிமை ஊண்-பெண் சம உரிமை :

இது இந்தியாவில் ஊழமாக வரேன்றிய ஓரூ கொடூரமான விஷ மரம். தற்போதூ இந்த விஷ

மரத்தின் கிளகைளகை நாம் வடெட்டிவிட்டாலும் இன்னும் நம்மால் இந்த மரத்தை வரேரோடும் சாய்க்கமுடியவில்லை. கடந்த 30 ஆண்டுகளில் இந்தியாவில் கருவிலயே அழிக்கப்பட்ட பணை சிசுக்கள் 1 கோடியே 20 லட்சம் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. 1990 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் 1000 ஆண்டுகழந்தகைகளுக்கு 906 பணை கழந்தகைகள் என்ற நிலை, 2005 ஆம் ஆண்டில் 1000 ஆண்டுகழந்தகைகளுக்கு 836 பணை கழந்தகைகள் என்று பணைகளின் எண்ணிக்கை ஆண்ட பணை விகிதாசாரத்தில் குறைந்து வருகிறது.

இதில் வடெக்கடோனது என்னவென்றால், தனக்கு ஆண்டுகழந்தகைகள் வண்டும், பணை கழந்தகைகள் வண்டாம் என்று ஒரு பண்ணைக்கிய ஒரு தாயே கருதுவது தான்.

அந்த காலத்தில் கழந்தகைகள் பிறப்பதற்கு முன்பே அது ஆண்டுகழந்தகையே அல்லது பணை கழந்தகையே என்று கண்டறிய முடியாது. கழந்தகை பிறந்த பின்பு அது ஆண்ட பிள்ளையாக இருந்தால் ஆசையாக அள்ளி நெஞ்சோடும் சேர்த்து “தாய்ப்பால்” கொடுப்பார்கள். ஆனால் அதுவே பணை என்று திரிந்தால் அதே நெஞ்சோடும் அமுக்கிகள்ளிப்பால் கொடுத்து கொல்லுவார்கள்.

அப்பொழுது பணை கழந்தகைகள் பிறக்கவாவது சய்தார்கள். ஆனால் இன்றோ டெக்னாலஜி வளர்ந்துவிட்டது. “அல்ட்ரா சவுண்ட்” ஸ்கேன் மீலம் கழந்தகை கருவிலிருக்கும் போதே அது ஆணா? அல்லது பண்ணா? என்பதை கண்டறிந்து விடலாம். இதனால் பணைகள் பிறக்காமலயே கருவிலயே அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

கருவில் இருக்கும் கழந்தகை ஆணா? பண்ணா? என்பதை வளையே கற்றிவது குற்றமாக இருந்தாலும் சில டாக்டர்கள் பணத்திற்காக சொல்லிவிடும் நிலைமை தற்போது தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

00000000 00000000 :

பிறப்பதற்கே பல சவால்களை பணை கழந்தகைகள் சந்திக்கிறார்கள். பணை சிசுக் கொலையிலிருந்து தப்பித்த பணைகளின் நிலைமை இதனைவிட மோசம். பணை கழந்தகைகளை வளர்த்து ஆளாக குவதில் பல தடவைகள் உள்ளது என்று பல பெற்றோர்கள் தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளையே களெரவக் கொலை செய்கிறார்கள் அல்லது பட்டினி போட்டு கொல்கிறார்கள்.

“இவ் படிச்சா நம்மளாக் கா சம்பாரிச்சு போடப்போறா” என்று பண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஆண்டுகளும் நடப்பெறும் பத்தாம் வகுப்பு மற்றும் பனிரண்டாம் வகுப்பு பொதுத் தேர்வுகளில் மாணவர்களை விட மாணவிகளே அதிகம் தேர்ச்சி பெறுகின்றனர். இருப்பினும் பண்களில் படிப்பறிவு பெற்றவர்களின் சதவீதம் ஆண்களை விட குறைவு. “அனைவருக்கும் கல்வி” என்கிற திட்டம் இன்று வரையில் சாத்தியப்படாததற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

0000 00000000 :

ஒரு குடும்பத்தில் ஒரு பணை வயதான அடையாளத்துவிட்டால், அவளை தனிமைப்படுத்தி விடுவார்கள். அவளை அலங்காரம் செய்து ஓரமாக உட்காரவைத்து விடுவார்கள். இளமை பருவத்தில் பண்கள் சந்திக்கும் மிக முக்கியப் பிரச்சனை மாதவிடாய். இந்த காலகட்டத்தில் பண்கள் ஒரு தீட்டாக கருதப்படுகிறார்கள். உண்மையில் மாதவிடாய் என்பது மாதந்தோறும் பண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய இயற்கை உபாதையாகும். கருமூட்டங்கள் உடனடி வளையலும் கழிவு தான் மாதவிடாய். மாதவிடாய் ஏற்படும் பொழுது அவர்களை தீண்டாததற்காக, தீட்டுப்பட்டவர்களாக கருதும் நிலையே உள்ளது. மலேசிய 4 வயது முதலே ஒரு பணை பாலியல் வன்கொடுமையைக் கண்டறிவது ஆளாகக்கூடியது. இன்றைக்கு இது அதிகரித்துவிட்டது என்றே கூறலாம்.

000000000000 00000000 :

பண்கள் தங்களின் வாழ்வில் சந்திக்கும் மிக முக்கிய பிரச்சனை “வரதட்சனை”. “உங்க மகளுக்கு என்ன செய்தி வந்தது” என்று ஆரம்பிப்பதற்கு மாப்பிள்ளைக்கு கார்ப்பேங்கில் பணம் போடும் வரலாறு புகிறது. ஒரு பணை தனது வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் வரதட்சனை ஒரு முக்கிய தடையாக இருக்கிறது. திருமணத்திற்கு பிறகு, தாங்கள் கட்ட வேண்டிய வரதட்சனையைக் கொடுக்காமல் இருந்தால், உடல் மீது மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி கொல்வார்கள். நிறைய தபக்க மாதிரிகளை உட்கொள்ள வைத்து, தபக்க கயிறில் தொங்கவிடுவார்கள். பின்பு அது தற்கொலை என்று நாடகமாட்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் 25000 பண்கள் இப்படி கொல்லப்படுகிறார்கள். இதிலிருந்து உயிர்தப்பியவர்கள் மிக மோசமான தீக்காய பாதிப்புகளோடும், ஊனத்தோடும் காலம் தள்ளுகிறார்கள்.

000000000000 :

பெண்கள் சிறப்பிற் கரியவர்கள் என்று கருதுவதற்கு அவர்களது கர்பகாலம் ஒரு சிறந்த உதாரணம். 10 மாதங்கள் ஒரு குழந்தையை பெற்றெடுப்பதில் அவர்கள் படும் சிரமம் எண்ணற்றது. இஷ்டப்படி படுக்கமுடியாது, வகைமாக நடக்கமுடியாது, ஆசைப்பட்ட உணவுகளை சாப்பிடமுடியாது என பல வேறு தியாகங்களை செய்கிறார்கள். ஒரு மனித உயிர் 45 டசெபெல் அளவிலே வலி தாங்கும் சக்தி உடையது. ஆனால் பிரசவ காலத்தில் ஒரு பெண் 52 டசெபெல் அளவிற்கு வலியை உணர்கிறாள். தனது மனவையின் பிரசவத்தை பார்க்கும் எந்த கணவனும். தன் மனவையிடம் கண்ணியமாக நடந்துகொள்வார்கள். அப்படி வலியை தாங்கும் பெண்களை நாம் சரிவர கவனிப்பதில்லை. கர்பகால மரண எண்ணிக்கையில் இந் தியா உலகிலேயே மூத்தலிடம். 5 நிமிடத்திற்கு 1 கர்பிணி இறக்கிறாள்.

0000000000 :

அந்த காலத்தில் பெண்களின் கணவன் இறந்து விட்டால், மனவையும் சரேந்துதீயில் கருகி சாகவேண்டும். உடன்கட்டை ஏறுதலை அந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் புண்ணியமாக கருதினார்கள். இதை தடுக்க அப்போதே அரசாணை பிறப்பித்தார் “வில்லியம் பென்டின் பிரபு”. தற்போது உடன்கட்டை ஏறுதல் கிட்டத்தட்ட ஒழிக்கப்பட்டது.

ஆனால் இப்பொழுது? கணவன் இறந்துவிட்டால் போதும், அந்த பெண்ணிற்கு சமுதாய மக்கள் வளையலை உடூத்தி, ஒரு மலையில் மடளி என்று மூடக்கி வதைத்துவிடுகின்றனர். ஒரு பெண் கணவனோடு வாழ்ந்தால் “சுமங்கலி”. கணவனை இழந்துவிட்டால் “அமங்கலி”. நல்ல காரியங்களாக சிலைலும் போது ஒரு விதவை வந்துவிட்டால் அது துற்குறி, சாபக்கடூ, கட்டெசகூனம் என்றெல்லாம் விதவை பெண்களை வதை செய்கின்ற கொடும் நம் நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. கணவனை இழந்து தவிக்கும் பெண்களுக்கு இந்த சமுதாயம் ஆறுதல் வழங்குவதற்குப் பதிலாக அக்கிரமங்களும், அநியாயத்தையும் இழக்கின்றன. கணவனை இழந்த பெண்ணிற்கு மறுமணம் செய்து வைப்பதும் மிகவும் அரிது. அவர்கள் கட்சி வரை தனது காலத்தை தனிமையிலேயே கழிக்கவேண்டும்.

0000 0000 0000000000000000 :

ஓவ்வொரு குழந்தைகளுக்கும் மூதல் பள்ளிக்கட்டமாகவும், மூதல் ஆசிரியராகவும் இருப்பது தாயாகிய பெண்தான். அந்த தாய்க்கு நல்ல அறிவும், ஞானமும் இருந்தால் தான் அவரிடம் பாடம் கற்கும் குழந்தைகளுக்கும் கிடக்கை. இததை தான் “தாயைப்

போல பிள்ளை, நடுலலை போல சலேலை” என்கிறார்கள்.

அகவலே அவளாக் கு நல்ல அறிவும், ஞானமும் வணை டுமனெ றால் கல்வி மிக அவசியம். பல பறெ றோர்கள் தங்கள் பணை குழந்தைகள் வயதலை அடநை தவடன “இனி பபிப்பதெ றக் கு வீ ட்டு வலேலையை கற றுக்கொள்”, “பபித்து நீ எனன வலேலைக் கா பபோகப்போகிறாய” என று பபிப்பை நிறுத்திவிடுவார்கள்.

பறெ றோர்கள் ஓன றை பூரிந்து கொள்ளவணை டும், ஓரு பணை வீ ட்டிற் குள்ளயே அடநை து கிடந்தால், அவளாக் கு கணவன் வீ ட்டிற் கு சனெ றவடன எப்பபி நடந்து கொள் வது என று தரெயாது. ஆனால் பபித்த பணைகள், தாங்கள் பபிக்கும் காலத்தில் ததோழிகள், ஆசிரியைகள் என று பலவறே குணாதிசியங்கள் உள்ளவர்களிடம் பழகுகிறார்கள். இதன் மடலம் யாரிடம் எப்பபி பழகுவது என பதயையும் கற றுக்கொள்கிறார்கள். உங்கள் குடும்ப களெரவத்தயையும் காப்பாற றுகிறார்கள்.

0000 00000 000000000000 0000000000.

“கல்வி இல்லாத பணைகள் களர்நிலம்! அந்நிலத்தில் புல் விளைந்திடலாம்! நல்ல புதல்வர்கள் விளைதல் இல்லலை” என று அன றே சனெ றனார். “அடப்பபிதும் பணை களாக் கு பபிப்பதெ றக் கு” என று கருதுபவர்களாக் கு இந்த கவிதலை ஓரு சாட்டலை அபி.

“பணை சிசுக்கொலை, வரதட்சனலை கொடும்மை, பாலியல் வன்கொடும்மை என எத்தனலை கொடும்மைகள் பணை ணினத்தின் மீ து. இதில் எந்த கொடும்மையையும் ஆணைகள் சந்திப்பதில்லை. இவ்வளவு சிரமங்களை சந்திக்கும் பணை களை நாம் சரிசமமாக நடத்துகிறோமா? ஓரு பணை தனது கருத்தலை கற முன் வந்தால் “பொட்டலைக் கதோழி கபி விபியுமா?, பணை புத்தி பின்புத்தி” என று மட்டம் தட்டி வருகிறோம்.

ஆணை பணை சம உரிமை என பது “பணை களின் கருத்துகளாக் கும், அவர்களது உணர்வுகளாக் கும் மதிப்பளிப்பதில் இரூந்து ஆரம்பிக்கிறது. ஆனால் இன று பணை களாக் கு மத்தியில் சம உரிமை என பது தவறாக பூரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அன று தனது உடலை மறபைப்பதெ றக் கு ஆடலை வணை டும் என று பணைகள் “ததோல் சீலை” பதோராட்டம் நடத்தினார்கள். ஆனால் இன று ஆணை களின் ஆடையை பணை களும் அணியலாம் என று பதோராடுகிறார்கள்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் பெண்களுக்காக போராட “தவேதாசி” முறையை ஒழித்த டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி போன்றவர்கள் தான் தவேதாபபுகிரர்கள். ஆண்பெண் சமஉரிமை அளிக்கப்பட்டது போல தோற்றமளித்தாலும் அதற்கு பின்னால் பல கசப்பான நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டதே தான் இருக்கின்றன. ஆண்பெண் சம உரிமை என்பது ஒரு மாயத்தோற்றமாகவே உள்ளது.

நாம் அறிவியல், கணிதம் என்று கல்வி புகட்டுகிறோம். ஆனால் மற்றவர்களை மதிக்கும் மனிதநயேத்தை கற்றுக்கொடுக்கிறோமா? அனதைத்து பாடங்களோடும், பெற்றோர்களை மதித்தல், பெண்களை மதித்தல், முதியோர்களை பணுதல், ஏழைகளுக்கு உதவாதல் போன்ற மனிதநயே பாடத்தையும் சேர்த்து புகட்டவேண்டும்.

- யாசிர் B.E., எழுத்தாளர், மதுரை.

source: <http://www.thoothuonline.com/archives/77037>